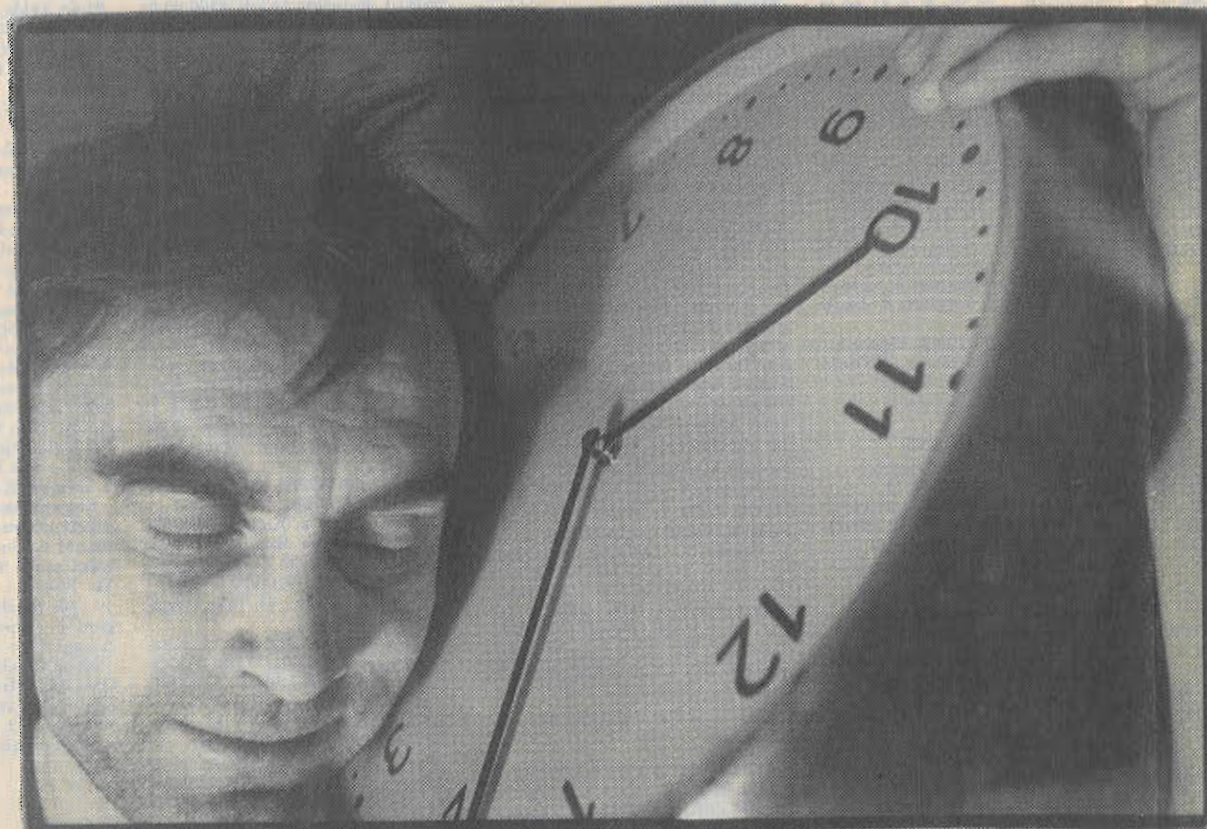

Rune T. Kidde om tid

Rune T. Kidde, tegner og forfatter, kendt for talrige tegneserier, bøger og radio-programmer. 41 år, opvokset på Fyn, bor i dag på Nørrebro i København. Mistede synet som 32-årig som følge af sukkersyge.

FOTO: THOMAS BORBERG

Af Henriette Lind

Hvad tænker du på, når jeg viser dig sådan ét?

Jeg tænker på, at jeg har mistet remmen til mit ur. Ha ha ha ha.

Nej, faktisk går jeg sjældent med ur. Jeg har sådan et, der siger klokken, når man trykker på det. Det kan endda sige det på tysk. Men jeg bruger det sjældent. Intuitivt ved jeg næsten altid, hvad klokken er. Og ure passer meget dårligt sammen med det, jeg laver. Der er tid noget kunstigt. Ting tager så lang tid, de tager. Nogle gange kan jeg skrive et kapitel på en time, andre gange tager det to dage. Man kan ikke presse noget frem. Det er da fint nok at vide, hvad klokken er. Men i mit arbejde kan man højst bruge et ur til at blive stresset af.

Hvad er det første, du kan huske fra dit liv?

Det er rillerne af en zinkbalje, jeg blev sænket ned i, da jeg har været omkring fire år. Sådan en sommerdag ude i vores have på Fyn. Det kan jeg huske meget, meget tydeligt. Jeg kan huske de dér riller i bunden. Og så mig, der blev sat ned i baljen. Sådan bløp. Og følelsen af vand. Og de dér riller, der faktisk ikke var særligt behagelige at sidde på. Og sommeren og solen - det

Tirsdag 29. december 1998 - 1. sektion

står meget markant.

Hvad lavede du i går mellem klokken 20 og 21?

Nå, nu bliver det pludselig kritisk. For fyrré år siden, det er nemt at huske, men i går... ha ha ha ... mellem 20 og 21? Dé snakke jeg i telefon. Og så skrev jeg på en julehistorie. Til Politiken, for det ikke skal være løgn...!!

Hvad er de længste ti sekunder, du har oplevet?

Det var engang, jeg var ved at køre galt i en gammel Morris Mascot. Vi skulle nå en færge og var for sent på den - der var vildt høj sne hele vejen, og så kørte vi simpelt hen på tværs af alle fire vejbaner. Vi var midt i en overhaling og så glad vi. Ind over midterrabatten og over i de modsatte vejbaner. Der var tæt trafik, biler overalt simpelthen. Men der var lige et hul til os. Og det gik eddermanemer langsomt. Som om det foregik i slow motion. Jeg sad sådan og tænkte: Om lidt kommer der en lastbil og så er det altså slut. Nu dør vi. Men der var også en enorm afklarethed - og en dyb, dyb ro. Jeg kunne ligesom se det hele tiden udefra og tænkte: Nå, det var dét. Alt er godt! Vi endte ovre i den modsatte vejrabat - dér sad vi lidt og kiggede. Så vendte vi bilen og kørte hjem. Siden har jeg altid forsøgt at være i god tid, når jeg skal med færger.

Kan du fortælle om en time,

som har haft stor betydning for dit liv?

Min mor døde sidste år, og der havde jeg nogle meget stærke oplevelser omkring liv og død. Hun lå i dyb, dyb koma, og jeg sad og bad, og pludselig begyndte hun at svare på det, jeg sagde. Det hele varede lige omkring en time og gjorde et stærkt indtryk på mig. Min mor og jeg havde et meget svært liv sammen, så det betød en masse for mig i forhold til min mor. I løbet af en times tid blev noget, der altid havde præget mit liv - noget, jeg altid havde haft at slås med - rundet af og løst op. Og så fik jeg den der fornemmelse af, at der er nogen, der passer på os og følger med i vores liv. Det har jeg aldrig følt så stærkt før.

Hvad bruger danskerne efter din mening for meget tid på?

Man kan sige, at vi bruger for meget tid på at tænke på tiden. I stedet for at være opmærksom på den energi, der ligger i alle ting. Dét der med 'Klokken er 15.01 - jeg må videre!' i stedet for at give ting den tid, de kræver. Kalender-tid er udmærket. Men der er ting, der ikke gøres på tid. Nogle gange kan man simpelt hen ikke sige, hvor lang tid noget tager - hvis det f.eks. er noget man skal løse sammen med et andet menneske ... Ting har deres eget tempo, som jeg synes vi er for dårlige til at føle os ind på og give plads til. Jeg

synes, vi bruger uret for meget og intuitionen for lidt.

To-minutters-testen. Et stopur sættes i gang. Interviewpersonen får ikke at vide hvor længe. Kun at der vil blive stillet et spørgsmål, når uret siger bip. Det sker efter to minutter.

(Rune T. Kidde sidder roligt tilbagelænet i sofaen og drikker af sit tekrus. I baggrunden spiller sagte musik fra radioen og nede fra gården kan man høre råb fra legende børn.)

Hvor lang tid gik der?

Der gik vel et minuts tid. TO?? Nå, okay. I starten føltes det som lang tid,

så røg jeg ind i en tanke og så forsvandt tiden. Ork, jeg kunne skrive en roman om, hvad der foregik inde i hovedet på mig.

Jeg tager tit selv nogle stille minutter i løbet af dagen. Tidligere mediterede jeg. I dag beder jeg simpelthen. Til Kristus. Jeg tager som regel 20 minutter om morgenen og en halv time om aftenen. Og så holder jeg mange pauser, når jeg arbejder. Sådan stille fem minutter med total ro giver mig utrolig meget energi.

Hvad ville du foretage dig, hvis du kun havde en time tilbage at leve i?

Der er nogle få menneskelige ting, jeg ville rydde op i. Der er specielt én per-

son, som jeg ville ringe til. Og så ville jeg bruge tiden til at sige farvel på en god måde til alle dem, jeg holder af.

Det ville bestemt ikke være den dårligste måde at komme herfra på. Men nu er døden heller ikke noget, jeg har det dårligt med. Jeg har egentlig altid drømt om, at når jeg skulle dø, så var det sådan noget med at dratte om pludseligt. Så det ville da være en ønskesituation, hvis jeg fik en time oveni til at ordne det vigtigste. Det ville sgu være helt i orden.

Og hvad hvis du fik et halvt år?

Så ville jeg nok ikke kunne lade være med at beskrive processen, altså det halve år. Jeg har brugt så mange år af mit liv på at forholde mig til ting, der sker. Og fortælle om det. Så jeg ville nok ikke kunne lade være med at gå ind og skildre, hvad der sker, når et menneske kun har et halvt år af sit liv tilbage. Det ville jo være en spændende oplevelse ... på en måde.

Og så ville jeg vælge at bruge mit liv mere på at bede og gå i kirke - også som en forberedelse på, at jeg tror, at der er en større virkelighed et eller andet sted, end den vi lever i nu.

Hvor gammel føler du dig indeni?

For ti år siden følte jeg mig meget ældre end jeg gør nu. Jeg er godt nok fyldt fyrré, men jeg føler mig sgu meget

ung og ny. Og nogle gange også meget naiv og dum og oprøvet, men det er også fedt nok. Jeg har aldrig haft det så godt, som jeg har nu.

Der er en del, der spørger, hvordan jeg kan have det sådan nu, hvor jeg har mistet synet. Men før var jeg faktisk totalt forvirret over at prøve at forholde mig til alting. Når man kan se og skal have alle synsbillederne med, så er der eddermanemer meget at tage stilling til. Og nogle af de energier, som jeg mener, vi prioriterer alt for lavt - intuitionen f.eks. - dem er jeg nu blevet tvunget til at bruge meget, meget mere. Og det giver fred.

Livserfaring giver jo også noget ro - så man ikke bliver løbet totalt over ende hele tiden. Ældre og klogere? Jah, joh, jeg ved, jeg er blevet ældre, jeg håber, jeg er blevet klogere - jeg er i hvert fald blevet bedre til at tackle mange ting.

Jeg synes, at jeg har haft en hård start... Men hvis jeg selv havde kunnet tilrettelægge mit liv, så ville jeg også have lagt alt det hårde slæb i begyndelsen, så man kunne få det overstået og lære noget af det og SÅ få det lidt rart!

Interview start: 13.18.12

Interview slut: 13.58.52